

KAPITOLA VI.

ODLET A PRVNÍ DNY V AFGHÁNISTÁNU

20. února 2010, Praha

JE OSUM VEČER. STOJÍM NA ČERVENÝM KOBERCI SVÝHO pokoje a koukám kamsi do nepřítomna. Nitro se mi chvěje vzrušením a emoce. Jak by ne. Jako vlny se mnou mává jedno jediný magický slovo: Afghánistán.

Jako křesťani dělíme historii na to, co bylo před Kristem a po Kristu. V tenhle moment začínám dělit svůj život na to, co bylo do teď a co bude pak. Co bylo před Afghánistánem a co bude po něm. Přijdu si jako masochista, co se řeže nožem pro chvilkový potěšení, který se

změní v dlouhou agónii bolesti. Jsem magor, když vím, že jdu do války, a doslova prahnu po tom, abych tam už byl? Uvědomuju si skutečnost, že mi půjde o život? Že se může cokoliv posrat? Jestli to vůbec zvládnou? Kladu si otázku, kde se ve mně vlastně bere ta vášnivá a neutuchající touha okusit všechno to, co mi nasazení v Afghánistánu přinese... Odpověď na tuhle otázku mám poznat během následujících šesti měsíců. Jaká ta odpověď bude, posuď sám...

Do pokoje přichází máma, táta a moje holka. Až na tátu maj ubu-lený oči. Bublá to ve mně a snažím se to ustát. Moc se mi to nedaří. Na rameno si nahazuju batoh. Už je čas.

Když vycházím z pokoje, očima o sebe zavadím v zrcadle v předsíni. Sám sebe tam vidím jako chlapa, bojovníka v maskáčích. Ty bys tam viděl mladýho kluka, v pouštní uniformě, kterej se snaží frajersky držet a vypadat v pohodě. Moje máma tam vidí desetiletýho kluka, co fláknul s aktovkou a jde si hrát do rondelu s dřevěným samopalem od táty. A táta. Co tam vlastně vidí táta?

Nasedáme do auta a vyrážíme přes Prahu směr letiště Praha-Kbely. Atmosféra v autě je jako londýnský počasí: chvíle srandy a odlehčujících smíchu se střídaj s napjatě dusivejma křídla tesknoty.

V devět vystupujeme z auta. Táta otvírá kufr. Nakláním se pro batoh. Nahazuju ho na rameno, ale nechávám ho znovu sklouznout tam, kde byl. Otáčím se. Naši s holkou tam stojej zařezaný jako tři sudičky. Objímám se s mámou. Bulí. Říká takový ty věci, abych na sebe dával pozor, byl opatrněj, a přeje mi, aby se mi nic nestalo. Pak si podává ruku s tátou, dáváme si pusy a táta říká, abych se držel a nakopal Bin Ládinovi prdel. Nakonec se loučíme s holkou. Objímáme se se zavřenejma očima. Tiskne se ke mně a já se snažím si zapamatovat vůni jejích vlasů a kůže. Dáváme si vroucí polibek. Pak se otáčím, беру si batoh a říkám jakoby nic: „Tak čau!“ A mrknu u toho okem. Pomalu odchá-zím. Pokaždý, když se v tý tmě ohlídnu a zamávám, vidím je, jak tam stojej. Mezi krokem zpomalím a naposledy se ohlížím. Sekundu a pár mrknutí oka se dívám. Víam, že je půl roku neuvidím. Že je už nemusím vidět nikdy. Hlas v hlavě mi říká: „Ale hovno, ty blbče, proč bys je neměl

vidět.“ Pak zacházím za roh baráku. Mnu si vlhký oči. Nechci, aby mě kluci z jednotky takhle viděli.

Vcházím do haly a míším se do hloučků kluků z jednotky. Kecáme o blbostech. Každý chce ze sebe, za každou cenu, setřást smutek z loučení.

Pak do haly přišla vojenská policie a zrentgenovaly se batohy. Velící důstojník nás s dozorčím terminálem nechali seřadit do dlouhého trojstupu a dovedli nás k letištní ploše. U závory se udělala přestávka na poslední cigarety. Stál jsem tam. Díval se na zimní nebe a uvědomil si, že smutek je pryč.

Když jsme pak zamířili v půl druhý v noci k osvětlenému vojenskému Airbusu A319 s namalovaným českým lvem na kýlovcu a naložovali se na palubu, byl jsem hrdej na to, že jsem voják. Jak kdybych si až teď uvědomil, že „tam“ fakt letím.

Let na Bagram dlouhý 4 900 km trval asi šest hodin. Snažil jsem se tu zdoluhovou cestu prospat, ale vzrušení z blízkého očekávání mi nedopřálo klid. Když jsem z malého okýnka poprvý zahlídnul roze-
klaný štítový aghánskej hor, říkal jsem si, co za hrdej a drsnej národ tam musí žít. Prostě jsem si přišel v ten moment hrozně malej.

Přistání proběhlo hladce, ale několikrát jsme museli obkroužit ve vejšce okruh nad letištem, než pilot provedl taktickej manévr přistání. Po něm jsme dorolovali na odstavnou plochu plnou vojenskejch transportních a bojovějch letadel.

Ten pocit, když do nás po výstupu z letadla udeřila vysoká tep-
lota a dala nám ťafku, se nedá popsat. Tamější vzduch je jinej, než na jakej jsme byli zvyklý. Byl svěží i dusivej zároveň. Stejně jsem ale měl hubu od ucha k uchu. A víš proč? Protože jsem „byl“ tam. Konečně. A v momentě, kdy kolem nás startovaly dvě americký stíhačky F-15 a zvuk jejich motorů, při taktickým vzletu, nám rval ušní bubínky, přišel jsem si jako v ráji.

Batohy nám přivezli na paletách a my je naházeli na nákladák. Sami jsem našli do dvou autobusů a vydali se na cestu přes celou

zdejší vojenskou základnu, která byla tou největší, jakou jsem kdy viděl. Původně to tam za sovětsko-afghánský války v 80. letech vybudovali Sověti jako jedno ze svých hlavních vojenských letišť. Jak jsme jeli kolem perimetrů, ještě pořád tu byly uzavřené oblasti plné sovětských min a zrezivělý vojenský techniky, kterou tu při ústupu Sověti nechali. Všude byla hlína, prach, kilometry ostnatého drátu, na kterým se ve větru třepotaly potrhaný igelitový pytlíky. Na zaprášených a smutných akátech seděly hejna malejších hnědých ptáčků.

Ubytovali nás ve velkých stanech, spíš to byly takový nafukovací hangáry, kde byly stovky dvoupatrových postelí. Na postele jsme si dali batohy a šli si nafasovat kevlarový helmy a balistický vesty. V hangáru jsme procházeli kolem kluků z brnky*, který končili misi a čekali na odlet. Bylo na nich vidět, co tu prožili a jak se těšej domů.

Na podvečer jsme šli na večeři do stanů, kde byla jídelna. Tam nám spadly brady dolů, protože o tak dobrým a pestrým jídle bysme si mohli doma nechat jenom zdát. Inu, byli jsme konfrontovaní s americkou filozofií, že bojovníkům na velký základně je potřeba excelentně připravit to nejlepší jídlo. Pravidlo, že dobře najedenej voják dobře bojuje, platí pořád stejně.

Jako Damoklův meč nad námi visela permanentní hrozba talibánskýho raketovýho útoku. Byli jsme poučený, že v případě denního nebo nočního útoku sebou máme okamžitě švihnout na zem a pak běžet do krytu nebo do nejbližší budovy. Ležel jsem na bidle**, v uších jsem měl špunty, to aby mě nerušil zvuk z centrálního elektrického startujícího letadla, a při čelovce jsem si před spaním z nostalgie četl od Ignáta Hermanna knížku Ze soudní síně.

Druhej den jsme měli absolvovat speciální školení z oblasti hrozeb a nejnovějších taktik, který v boji používal Taliban. Každěj, kdo přiletěl

---

* Brnka – slangový výraz pro 4. brigádu rychlého nasazení AČR.

** Bidlo – slangový výraz pro dvoupatrovou postel.

do Afghánistánu, ho musel absolvovat. Z výcviku jsme věděli, že největší hrozbou jsou improvizovaný výbušný systémy. A tak nás nepřekvapilo, když jsme celý dopoledne strávili dvouma teoretickejšma přednáškama na učebně. Pouštěli nám drsný videa různých IED útoků na koaliční vojáky. Po obědě jsme si šli zblízka prohlídnout čtyři vybuchlý auta. Byly to tři hummery a jedna toyota. Ten třetí hummer byl nejhorší. Nebylo to nic jinýho než hromada pancéřovanýho šrotu, co byla na kaši. Ostatní vozidla byly poškozený střepinama a tlakovějma vlnama. Řeknu ti, tahle přímá konfrontace nebyla nic příjemnýho. Navíc když si člověk uvědomil, že v každým tom autě někdo při výbuchu seděl a že na základně Shank v Logaru, kam jsme měli namířeno, jsou pro nás přesně takový auta připravený, tuhla mu krev žilách.

Pak jsme zamířili do speciálního hangáru na praktický ukázky, kde byly nasimulovaný reálný situace z terénu. Tam jsme viděli různý druhy IED, vojenský munice a protitankový a protipěchotní miny. Jak jsme se jako hlouček přesouvali od jedný ukázky ke druhý, někdo z nás na něco v hlíně v hangáru šlápnul a rozezvučela se siréna. Americký specialista se na nás otočil a s chladným výrazem nám sdělil, že jsme právě všichni natáhli brka, protože jeden z nás nohou inicioval nášlapný IED. Prostě nám udělil pořádnou veteránskou lekci. Další praktickou ukázkou jsme absolvovali na venkovním polygonu, kde nám ukázal, jak může vypadat odpaliště talibanských raket ráže 107 mm. Nakonec nám všem podal ruku a popřál šťastnej návrat domů. A věř mi, že jeho slova nebral nikdo z nás na lehkou váhu.

Odpoledne se zamračilo. Mírněj vítr jedovatě roznášel písek s děšťovejma kapkama. Kdo neměl brejle, byl nahrenej. Pomalu jsme si připravovali věci. Dostala se k nám totiž zpráva, že druhěj den máme vrtulníkama odletět do Logaru, na základnu Shank. Na místo, který se mělo stát na půl roku naším přechodným domovem.

Řadíme se na okraji letištní plochy. Uprostřed hnízda našich batohů stojíme a sedíme v hloučcích. Na sobě balistiky s plátama a helmy. Díváme se na ten mumraj kolem nás. Kolorit velkejch dopravních nebo

transportních letadel, stíhačky, vrtulníky, cisterny s palivem, hemžení pozemního personálu, v rohu u přepravního kontejneru pohozený plastový láhve od vody, na zemi vajgl, temná obloha. Vytahuju puk s tabákem a s klukama si dáváme za ret maklu.

Z nebe se snášejí dva český vrtulníky v pouštní kamufláži. Sedaj na ranvej. Pojížděj směrem k nám. Rotory vířej vzduch. Parta chrudimáků z našeho průzkumnýho odřadu si na povel bere batohy a vydává se ke sklopenejm zadním rampám. Na bocích vidím palubní střelce z kulometů. V naší armádě je to nově zřízená funkce. Kluci pomalu nasedaj a během chvíle nám mizej v odlítajících mašinách z očí.

Pak si pro nás přicházej Amíci. Rozdělujeme se na dvě půlky a napnutý jak struny odcházíme k dvěma stojícím chinookům. Jsou neskutečně veliký. Hotový almary. Maj nakoplý oba dva rotory. Jejich listy vířej vzduch a já obdivuju tu skrytou bublající sílu. V hlavě si říkám: „Pičo, poletím chinookem, paráda!“

Po celým prostředku mašiny dáváme batohy. Upevňujou se popruhama k podlaze vrtáku. My si sedáme v řadách podél stěn na látku napnutou mezi trubkama a zapínáme si bezpečnostní pásy. S klukama po sobě koukáme. Na sobě máme vesty a helmy. Po pár minutách jdeme nahoru do vzduchu, a jak zároveň letíme dopředu, příd' je níž a zadek zase výš, je to zajímavěj pocit. Kam se hrabe matějská. Mašina se třepe jak feták při abstáku. Vidím dva piloty. Za nima jsou dva palubní střelci z kulometů. Není jim vidět do obličeje, protože maj ksichty schovaný v celoobličejových helmách. Třetí kulometčík je u zadní rampy. Sedí tam na ní, přímo na hraně. Nohama houpe ve vzduchu, jako by pod ním nebyla několik stovek metrů prázdná díra. V prackách má kulomet. Jediný, čím se jistí, je šňůra s karabinou připnutou na laně u stropu mašiny. Skrz malý kulatý okýnka se snažíme zahlídnout něco málo z týhle bohem zapomenutý země.

Let trval asi 45 minut. V momentě, kdy jsme se dostali nad Shank, kulometčíci odklopili do stran kulometry. Došlo mi, že je to bezpečnostní opatření. To kvůli tomu, aby někdo omylem nevykropil vlastní vojáky dole na základně.

Jen co chinooky sedly na zem a sklopily se rampy, začali jsme vynášet batohy ven. Je takový pravidlo, že prostě bereš batoh, kterej je zrovna na řadě. Dělá se to tak proto, aby v mašině nebyly zmatky, že někdo bude hledat zrovna ten svůj.

O kus dál už na náš přilet čekal vedoucí praporčík kontingentu a lidi z jednotky. Jak jsem tam tak stál, zamýšlenej, zadívanej a splavenej z toho sluníčka jako prase, přitočil se ke mně vedoucí praporčík a něžně s ledovým klidem se mě zeptal: „Pavlíku, je ti zima, že máš ruce v kapse?“ Odpověděl jsem: „Ne, pane praporčíku, není.“ A rychle jsem je z kapes vytáhl. Voják totiž nesmí nikdy stát s rukama v kapsách. Výjimku maj jen pyrotechnici, to aby měli citlivý prsty. V duchu jsem si říkal, že se nic, lautr nic nezměnilo oproti pakárně doma v kasárnách. Lepší první minuty na základně jsem si ani nemohl přát.* Nalezli jsme do aut a odjeli se ubytovat.

A tak jsem se ocitnul na vojenský základně Shank. V provincii Logar. Na planině v nadmořský vejšce přes 2 000 m a sevřený mezi prudce vystupujícímá zasněženějma horskejma hřebenama. Bylo mi 24 let. Tady, na tomhle místě, jsem prodělal od února do srpna roku 2010 svůj vojenskej křest...

---

* Tehdy jsem ještě netušil, že onen vedoucí praporčík, kterej nám dělal vedoucího praporčíka i doma na praporu, se o mě v mý nemoci bude svědomitě starat. Že za mnou bude jezdit do nemocnice i do rehabilitačního ústavu na Slapech a že pro mě vždycky bude mít povzbuzení. Děkuju, pane praporčíku Ladislave Vrbo. Jste frajer.

KAPITOLA VII.

FOB SHANK

VOJENSKEJ ŽIVOT NA SHANKU BĚŽEL NA PLNÝ obrátky. A tak jsme do těch hoven i světlejších chvil padali rovněma nohama. Pobízet nás nikdo nemusel. Na druhou stranu na vybranou jsme opravdu nedostali.

První dny na základně se nesly ve znamení ubytování, fasování výstroje, zbraní a úvodních školení, který nás měly zasvětit do specifických taktických situací v Logaru.

Bydleli jsme v jednoduchých barácích uspořádaných do pravidelných řad, kterejm se říkalo bihat. Ty byly udělaný z dřevotřískových desek a prken. Stěny a střecha byly z praktických důvodů nastříkaný protipožární a izolační pěnou. V našem bihátu nás bylo jedenáct a při utváření jeho vnitřního uspořádání a vybavení se vyřádila kreativnost každého obyvatele, kterej tam kdy před naší rotací bydlel. Všichni jsme se chtěli co nejlíp a nejpohodlněji zabydlet. Vnitřní prostor byl rozdělený skříněma, dřevěnejma deskama

a šňůrama se závěsama, na takový malý „kóje“, který obejvali dva lidi.

Ve volnejch chvílích člověk relaxoval a vypínal třeba při sportu. Někdo chodil běhat, někdo zvedat činky do korbírny. Někdo zase pařil počítačový hry nebo koukal na filmy. Já dělal všechno. Člověku to pomáhalo zaměstnat mozek. Hlavu. Aby nepřemejšlela nad kravinama. Aby člověku dopřávala klidu.

Jídlo bylo bezvadný. Jídelnu Amíci situovali do stanů. Její chod zabezpečovali Filipínci. Jednou jsme tam s klukama seděli, dlabali nějakou dobrotu, tuším, že to byli humři, a já si říkal, že to je fakt paradox. Že musím do války, abych tu jako sváteční jídlo ochutnal humra. Amíci moc dobře věděli, že bez dobrýho jídla to tu nejde. Protože když už se člověk cejtí pod psa, chce se dobře najíst. A my měli štěstí, že Shank byla poměrně velká základna. Na malejch základničkách v kopcích to s jídlem rozhodně nebylo niják veselý.

Poprvý jsem se domů ozval až po pár dnech, kdy jsem byl na Shanku. Měl jsem v krku divnej knedlík. V jednom z bihatů byly udělaný tři kóje pro tři telefony, ze kterejch se dalo zadarmo, na deset minut, zavolat domů. Jenže pokud chtěl člověk slyšet svý blížký, musel si vystát pořádnou frontu. Jen si to představ, bylo nás tu skoro 300 vojáků. Na tři telefony. Takže jsem to nakonec vykoumal tak, že jsem si chodil zavolat třeba v jednu nebo ve dvě v noci.

Ty telefonáty byly tenkou spojnicí s rodičema a holkou. Dokážeš si to představit? Bejt tam, kde jsi. Dělat, co tu děláš. A mít jen pár kratičkejch okamžiků, kdy jsi mohl něžně zacvrlikat nebo drze zaflirtovat s holkou? Slyšet tátu a mámu a vypravovat si nesmyslný maličkosti a radovat se z nich?

Někdy, když se poštěstilo a my přijeli z patroly, cejtíl jsem touhu slyšet svý blížký hned. To jsem pak ze sebe shodil taktiku a vytočil číslo, aby se ze sluchátka ozval milej hlas, kterej mi znovu dobil baterky, a já mohl s klidem fungovat dál.

Jak si možná správně říkáš, jednou z největších výzev, který voják na misi musí čelit, je nedostatek soukromí. Spíš jeho naprostá absence.

A to rovnou na dobu 6 měsíců. Jediný místo, který patří jen a jen tobě, je tvoje postel, polička z prkna, kterou si přitlučeš na stěnu, skříňka na věci a na vybavení. Musím říct, že někdy to bylo dost těžký, zvládnout komplikovaný mezilidský vztahy. Když se na to zpětně dívám, celý to bylo o vzájemným kompromisu, braní ohledů a respektu. Ale nikdo není dokonalejší.

Jednou večer jsem z batohu vytáhl svoji čajovou konvičku. Venku u zaprášeného stolu jsem si sednul pod hvězdy. Na neohoblovaný prkna jsem položil umně vyřezávaný čajový moře. Jeho uhlazenej tvar kontrastoval se všema těma věcma okolo, který připomínaly válku. V konvičce jsem si vylouhoval zelenej čaj, nalil ho do jedný ze dvou mističek a pak ho pomalu srkal. Každěj neuspěchaněj a ladnej pohyb provedenej při přípravě čaje vyjadřoval jednu věc: nebylo kam spěchat. Na všechno tu byl čas. Nebylo kam utýct. A jak se konvička pozvolna vyprazdňovala, naplňovala ji melancholická šestiměsíční odevzdanost.

Čas se tady neměřil na dny, tejdny nebo měsíce. Čas tu neurčitě plynul od patroly k patrole. Svoji první patrolu si pamatuju, jako by to bylo dneska.

KAPITOLA VIII.

ZÁPIS Z DENÍKU: 28. 2. 2010

MÁM ZA SEBOU SVOJI PRVNÍ PATROLU. BYL TO KŘEST ohněm. Špatně se mi spalo. Ráno jsem měl hroznou sračku. Málem jsem se nervozitou poblil. Na snídani jsem se snažil dostat do sebe něco k jídlu. U stolu mě Jindra rozesmál svojí povedenou průpovídkou: prý si nebude dávat vaječnou omeletu s pálivejma papričkama, protože to bude venku už tak dost ostrý.

Po snídani jsem si připravil věci: taktický vybavení, munici, zbraně, vysílačku a bágel pro medika. V osm ráno jsme měli sraz u aut. Uložil jsem si do hummeru materiál. Udělal zkoušku spojení a rušičky. Pak velitel nechal nastoupit jednotku. Rozhodili jsme si čtyři inženýry. Já dostal přidělenou holku, jmenovala se Klára a byla to holka krev a mlíko. Upřesnili jsme si úkoly, vydaly se poslední pokyny a šlo se na to.

Před opuštěním základny jsme na určeném místě provedli nabití všech zbraní. Osobních i lafetovaneých. Když jsem si sedl do auta, vytáhnul jsem medailonek na řetízku, kterej jsem dostal od holky. Zavřel jsem oči, držel ho palcem a ukazováčkem. Poprosil jsem ho, aby mě ochraňoval a abych se vrátil živěj. Pak jsem otevřel oči, dal mu pusku a znovu ho schoval pod triko a blůzu s vestou a výstrojí. Klára mě pozorovala. Nic neříkala. Nesmála se mi. Každěj z nás měl nějakěj rituál a talisman.

A tak jsme v šesti hummerech vyrazili. Ta škála pocitů byla široká jako Picassova malířská paleta. Cílem patroly bylo městečko Puli Alam a jeho okolí. Čekalo nás několik zastávek. To, co se dělo za branou základny, mi přišlo jako dobrý peklo proti tomu, na co je zvyklej Evropan: chudoba, špína, odpadky, hliněný domy a zdi, mumraj lidí. Venku pověšená rozbouraná kráva, jejíž maso si mohli lidi normálně koupit. Někde nám lidi mávali, nebo nám hrozili pěstí. Někde nás častovali upřenejma nenávisťnejma pohledama, co se nám vřeivaly pod kůži. Kdekoliv jsme zastavili, seběhly se k nám děti a žebraly na nás žvejkačky a malý džusíky, který jsme si brali z jídelny. Sem tam se o to mezi sebou popraly.

Mám pocit, že abysme se vrátili, nebude záležet jen na našem výcviku, ale i na sakra vrtkavý náhodě a notný dávce štěstí. Jsem hotovej z toho, jaký to je. Kdo to nezažije, nepochopí.

První místo, kde jsme zastavili, byla nově postavená mlíkárna. Autama s těžkejma zbraněma jsme vykryli hlavní směry, ze kterejch jsme předpokládali pravděpodobný problémy. Pak se sesedlo, prověřila a zajistila se oblast a objekt. Pak teprve sesednul tým, kterej měl na starost inženýry, a šlo se dovnitř. Od Kláry jsem se nehnul na krok. Byla můj „batoň“, tak označujeme osoby, jejichž osobní bezpečnost máme přímo na starosti.

Druhou zastávkou byla stará mlíkárna u jedný vesničky, kam jsme dodali stroj na výrobu mlíka. Bylo to v hodně rizikový oblasti zvaný Babus. Všude byly remízky, políčka a roztroušený hliněný kaláty*. Tam

---

* Kalát – barák či statek s dvorem obehnaný vysokou zdí.

jsme při průjezdu jednoho zúženého místa mezi kalátama urvali boční zrcátko u auta.

Třetí místo, kam jsme zamířili, byl kus pole, kde se v budoucnu měl realizovat projekt výstavby mlíkárný pro celou vesnickou komunitu. Když jsem po sesednutí prověřoval bezpečnost prostoru kolem našeho auta do vzdálenosti 5 metrů (tzv. pětka), krve by se ve mně nedořežal. V příkopu u cesty jsem totiž uviděl malý umělohmotný rádio zabalený v igelitovém pytlíku. Nejdřív jsem na to upozornil velitele a lidi, a pak to dalekohledem omrknul. Velitel se nakonec rozhodl, že to nepředstavuje bezprostřední hrozbu, byť zde bylo jasné, že je to možný komponent části IED. Všude okolo nás byla spousta lidí z vesnice, včetně chumlů dětí. A my věděli, že děti jsou pro Afghánce skoro posvátný, že by jim sami neublížili.* Povstalci totiž nebyli hlupáci a věděli, že si nemůžou dovolit znepřátelit si místní obyvatelstvo tím, že by jejich děti byly zraněny při útocích na koalici vojáky. Potřebovali vesničany na své straně. A tak jsem pořídil fotky. Nasedli jsme do aut a pokračovali dál. Jen jsem si říkal, že tohle se snad může stát jenom mně. Na první patrole vylezu z auta a už hned „něco“ najdu.

Posledním místem, kam jsme zamířili, byla budova nemocnice v Puli Alam. Měla se tam stavět márnice a kontroloval se tam projekt vodárny. Bohužel afghánský firmě se to moc nepovedlo, a tak se to bude muset v budoucnu udělat znova. Klára si všechno fotila. V okolních budovách bylo všude nasráno. Leželo tam jedno lidský hovno vedle druhého. Prostě hegeš.

Při zpáteční cestě jsme minuli mrtvolu psa. Člověku trnulo, protože doma jsme se učili, že povstalci strkají do pohozenejch mršin u cesty IED. Taky se mi chtělo hrozně čůrat. Venku jsem nikam jít nemohl, ještě štěstí, že jsem měl prázdnou lahvičku od energetický limonády. Byla to celkem legrace, vytáhnout ho v autě, strčit do lahve a čůrat. Klára se taktně chvíli dívala ven z okýnka.

---

* Tohoto faktu jsme často využívali při patrolách. Přes sladkosti jsme si k sobě a autům natáhli děti. Byla to vzájemná symbióza. Ony měly sladkosti a my byli v relativním bezpečí.

Po příjezdu na základnu jsme vybili zbraně a já dal svému medailonku, navlečenému na psích známkách, pusu a poděkoval mu za ochranu. Velitel patroly si mě vzal s sebou na velitelství a šli jsme tam podat hlášení o tom, co všechno se stalo. Fotky podezřelého nálezu se předaly zpravodajcům a pyrotechnikům z EOD. Výstup z toho byl takovej, že se pravděpodobně jednalo o „volavku“. Čili povstalci si prostě chtěli načíst naše taktický postupy při objevení podezřelého předmětu. Byli jsme totiž nová jednotka a moc toho o nás nevěděli.

A ještě jedna věc. Při příjezdu i odjezdu tam s námi byli náš padre Vícha a psychouš Láďa Kabát.

Taková tedy byla moje první patrola. Jsem zvědavěj, jaký budou ty další.